

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Compendivm Vitae Venerabilis Patris Fratris Ioannis a Crvce.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

COMPENDIUM VITAE
VENERABILIS PATRIS FRATRIS
IOANNIS A CRUCE.

Enerabilis Pat. Fr. Ioannes à Cruce restaurati Carmeli decus, & post h. Virginem Theresiam primus author & parens, Hontuerij, quod est Castellæ veteris in Abulensi tractu, non ignobile oppidum, natus fuit, parentibus honestis Gondifaluo à Yepes, & Catharina Aluarez. Duos habuit Fratres Germanos, Franciscum, & Ludouicum, hic pueritiæ annos fato conclusit, alter virtutum & dierum plenus non sine fama sanctitatis obiit. Patre Gondifaluo vita functo mater vidua familiam cum prolibus Areualum transtulit, inde Metinam campi, vbi & sedem fixit. Cœpit Ioannes ætate adhuc tenera primos virtutis suæ flores, tamquam futuræ sanctitatis indicia, proferre, ad hoc eum impellente ingenitâ quadam propensione ad pietatem, & omne genus virtutum. Tempora, Imagines sacras Rosaria, & quicquid conciliandæ deuotioni conducit, iam tum in delictis habuit. Accessit cultus B. Virginis, cui se totum addixit. Porro Deipara clientulum suum materno planè fouens affectu protectionis suæ singulare specimen præbuit. Ludebat forte pro more illius ætatis cum coætaneis ad oram lacu, in quem certatim conijciendo & mergendo virgulas, mox emergentes receperant, cum suam quoque intecisset Ioannes, iamque emergentem niteretur recipere, plus æquo corpusculum inflexit, ac fallente vestigio in lacum decidit. Sed ecce aquis supernatanti apparuit Virgo sanctissima, manumque auxiliatricem porrexit, quam ille candore columbino non ausus est prehendere, ne manibus suis, quas cæno habebat fœdatas, candidissimas Virginis inquinaret. Interim accessit agricola, qui porrecta, quam manu gestabat, virga, puerum incolumem eduxit. alij Angelum, alij D. Iosephum fuisse ex insignijs coniectant.

§. II.

Adolescentia & studia litterarum.

Crescebat Ioannes virtute magis quam ætate, cuius pretium cum haberet perspicuum, nihil non pati, nihil non moliri gestijt, quod eam consequi posset. Octennè mater non semel reperit palmitum manipulis incubantem, detrahentem somno tempus quo d orationi impenderet, alijsq; modis tenellum corpusculum Dei & virtutis amore affligentem. Ascitus in Collegium puerorum illius oppidi vt primis litteris imbueretur, ita se gessit, vt omnium oculos in se conuerteret, nec non morum grauitate, pietate, alijsque virtutibus, cæteris non minus esset stupori quam exemplo. Inde à viro nobili Xenodochij Generalis præfecto eductus, & agrorum pauperum ministerio adhibitus fuit, eo fine, vt præter solatium quod morum suauitate agris allaturus videbatur, litteris & eruditione tandem instructus, præfatæ domui aliquando esset à sacris.

†††

Vix

B.
Ioannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

COMPENDIUM VITÆ

Vix Xenodochium ingressus in altum puteum cecidit, clamoribus eorum qui cadentem viderant, exciti plures, conuolarunt, & quem rebantur submersum, aquis supernatantem conspiciunt non minori candore animi quam læticia asserentem, vlnis Beatis. Virginis in ipso casu se exceptum, ab eaque, ne mergeretur, sustentari atq; ita cum omnium admiratione incolumis extractus fuit. Hoc eodem loco Grammaticæ, Rhetoricæ, ac Philosophiæ operam dedit, maximo profectu, præcipuè vero orationis studium, ad reliqua pietatis exercitia adhibuit, quæ tanto fuerunt in Ioanne frequentiora, quanto cumulatiùs indices diuinam lucem ac Dei beneficia recipiebat. Accidit vt cum aliquando enixe à Deo peteret dirigi in viam virtutis, hæc in intimo animæ recessu vocem audierit: *Religioni antiquæ nomen dabis, & pristinam illius perfectionem suscitabis*; exinde ardens eum desiderium incessit, huius status profitendi, quamuis, quænam hæc esset Religio, aut quo eam tempore esset ingressurus, penitus ignoraret.

§. III.

Habitum Ordinis Carmelitarum induit.

An. 1560. **S**Vbhoc tempus Religiosi Carmelitæ Merinæ Conuentum sui Ordinis erexere, quos vt vidit noster Ioannes, Propheticæ illius Illustrationis innoationem persensit, vnaque Religiosi status profitendi efficax desiderium. nec mora: monasterium recenter erectum ingreditur, probationis annum insigni seruore auspicator & complet. Post nuncupata solemni ritu vota, ad Collegium Sancti Andree (nunc à Sancta Theresia cognominatum) quod familia Patrum de Observantia Salmanticæ habet, studiorum causa destinatur, vbi cum Theologiæ, tum virtuti ita operam impendit, vt quamuis in illa plurimum proficeret, in hac tamen maximè emineret. Iam inde ab emissæ professionis tempore facultatem à Prælati obtinuerat seruandi rigorem regulæ nostræ primitiæ, præferentis continuam à carnibus abstinentiam, protrahentem ad octo ferè menses ieiunium, assiduam orationem, silentium, cellæ recessum, arctissimamque paupertatem, cæteraque omnia quæ præfatæ regulæ legibus continentur, cuius rigor talis est, vt obseruati impossibilis quondam sit æstimatus. Verùm Ioanni nostro hæc pauca visa sunt & parua, vnde alia plura & maiora addidit supererogationis exercitia, vt in decursu patebit. Porro ad ea præstanda, nõ vulgaria Deus illi conferebat auxilia & gratias. Singulare fuit quod Primitias celebranti contulit, infantilem nempe puritatem atque innocentiam, & instar Apostolorum, in gratia confirmationem, quemadmodum persona eminentissimi spiritus Deo reuelante cognouit: quapropter S. M. N. Theresia dicere solebat, *Patrem Fr. Ioannem à Cruce annumerandum inter puriores ac sanctiores animas, quas Deus Optimus Maximus in sua Ecclesia haberet, & cui ingentes lucis puritatis, & celestis sapientia thesauros infudisset.*

§. IV.

Primus in Reformatione calceos deposuit.

Hoc pacto voluit Deus insignem hunc virum ex polite in lapidem fundamenta-
 lo. Appaliteo tempore B. Virgo Theresia de Iesu Metynam campi, eadem quæ Ioan-
 nes (qui tum forte Metynam venerat) versans animo. Cumque B. Virgo magna de
 illo inaudisset (vr ipsamet fatetur) petijt & obtinuit à Deo hunc sibi donari in ante-
 signanum Discalceatorum. Conuenit ergo virum B. Mater, alloquitur, cumque operi
 maxime idoneum reperisset, ad expeditionem induxit, persuasitque vr desiderium
 quod conceperat Cathusiam ingrediendi, in hoc opus commutaret. fundationi ergo
 quaesita est domus, eaque inuenta, nec non impetrata, eorum quorum intererat, facul-
 tate, operi sese accinxit feruentissimus Pater. Est in Abulensi tractu, vix quattuor aut
 sex adium viculus, Duruelum vocant, vere iuxta nominis sui etymon durus, cum
 ob aëris inclementiam, tum ob omnium quæ ad corporis oblectamenta aut commo-
 ditates spectant, insignem inopiam. Hic à loci Domino in nouam fundationem tu-
 guriū obtinuit verius quam domū, cuius machina nil præter exiguum porticum,
 vnicū cubiculum eundemque paruum, granarium, & culinulam complectebatur.
 Hanc ediculam in formam monasterij ita disposuit: Porticum in capellam, gra-
 narium in chorum, cubiculum in dormitorium conuertit & adaptauit, diuisa culinula
 trichinij & culinæ loco fuit. Hac mole constitit prima reforescentis Carmeli structu-
 ra, his initijs de fructu manuum Venerabilis Nostri Ioannis, præeunte Virgine The-
 resia, plantata est vinea, quæ breui per Hispaniam vniuersam, Italiam, Galliam, Bel-
 gium, Germaniam, Poloniam, Persidem, vtramque Indiam, suos palmites esset diffu-
 sura. Hic tandem Ioannes rudi & angusto habitu indutus quem B. Virgo Theresia
 proprijs manibus consuebat, abiectisque calceis primum Carmelitam Exal-
 ceatum mundo exhibuit. Adfuit paulo post eiusdem propositi socius Pater Frater
 Antonius de Iesu, vir similiter sanctitate conspicuus, qui Ioannis inductus exemplo a-
 sperum hoc vitæ genus amplexus est, illudque ambo perpetuo se seruaturus reiecta
 omni mitigatione polliciti sunt. Ioannes vero hoc loco nactus opportunam occasio-
 nem feruori spiritus habenas laxauit, tantoque impetu abripiebatur, vr nullos ora-
 tionis, austeritatis, & penitentiaë limites præfigeret, sed ad omne heroicarum virtutum
 exercitium infra cto animo conuiteretur. Victus illi tenuis, nec nisi ieiunio conditus,
 protracta vigilia, macerationes corporis continuæ, cellula adeo angusta ac demissa
 vr vix genosulum admitteret, tam male facta vr per imbrices non modo lux subintra-
 ret, sed etiam pluuia, pruinæ, niues, quæ orantem non semel contexerunt; lectus dura
 humus, ceruical lapis, ac tum præclare sibi indulgisse videbatur, si quando mo-
 dicum fenum corpusculo substerneret, tota vero suppellex, crux, & cra-
 nium humanum, hanc vero spiritus paupertatem omnimodamque nudita-
 tem non solum Durueli exacte seruauit, aliosque suo exemplo ad seruandum
 induxit, sed Pastranzæ quoque, Mancera, Compluti, hanc nouellam plantam eodem

†††† 2

spiritu

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

spiritu imbuit ac fundavit, unde postea tamquam è fecundissimis seminarijs alia plurima eiusdem instituti germina pullularunt.

§. V.

Mirabilia Abule operatur.

Non viris dumtaxat, sed etiam ordinis sui virginibus Ioannes præluxit. illas quæ primitivam regulam profitebantur, ad contemplationis apicem direxit, adeo efficaciter, ut etiamnum fructus in ipsis perseveret. alias, quæ sub mitigatiore vivebant, intra vocationis suæ limites ad orationis & reformationis spiritum verbo & exemplo pertraxit. fidem faciet Cœnobium Abulense ab Incarnatione nuncupatum, ubi cum munere Confessarij suavis B. M. Theresiæ fungeretur, monialibus talem animarum profectum attulit, qualem in hunc usque diem, non absque præceptoris sui grata memoria, experiuntur. Hic in morbum incidit monialis Maria de Hiera, qui præter spem & opinionem ingrauescens necdum Ecclesiæ Sacramentis munitam repente abstulit; accitus Venerabilis Pater inopinato euentu percussus occurrit ad monasterium, & defunctam intritus coram Venerabili Sacramento orationi inskit, deinde lætissimo applausu accurrere moniales nuntiantes illius precibus defunctam vitæ restitutam. Illud quoque dignum admiratione quod testibus oculatis constat: Cum Venerabilis Pater cum B. Virgine Theresia quadam vice altissimos & pro more suo ferventissimos de Sanctissimæ Trinitatis mysterio sermones misceret, adeo utriusque animus diuino igne incaluit, ut Sancta Mater rapta in extasim: ipse vero non solum in extasim, sed etiam in ætæ una cum sede tamquam alter Elias raptus fuerit. Plura alia admiranda, & Ioannis sanctitatem testantia, Abulæ acciderunt: pauca è multis delibabimus. Puella nobilis & vulgi opinione spiritualis, libidinoso animo Ioannem aggreditur solum & sine teste agentem; at vir castissimus carnalem hunc amorem in diuinum mutavit, eamque cordè compunctam & facti penitentem reddidit. Aliam quoque ad meliorem frugem reduxit, quæ post sacrilegam voti, quo Deo sacrata erat, violationem, notoria turpitudine toti civitati scandalum præbebat: cuius facti hanc retulit mercedem, ut à sacrilego complice fastibus egregie fuerit exceptus, tanta cum animi, non solum patientia, sed etiam gaudio, ut lepide interdum diceret, non minus sibi dulces fuisse baculos, quam Beato Stephano lapides. Quod sequitur plane singulare est. Monialis alterius Ordinis à teneris annis Dæmoni sese tradiderat, scripamque proprio sanguine consignauerat schedulam: ex pacto inire mira patrabat, ita ut viris doctis non paucis imponeret. Agonia Venerabilis Pater immundum spiritum, ex ritu Ecclesiæ adiuravit, vicit, expulit, & tamquam alter Basilius memoratam schedulam reddere cœgit, qua igne combusta, & pacatione rescissa, monialem liberavit, atque in statam reduxit meliorem.

(†)

§. VI.

Vincula, carceris custodia, exitus.

His acceptis contumelijs & damnis humani generis hostis in vindictam exarsit, higitur illo instigante turbata non nihil pace & concordia vtriusque familiarum Discalceatorum & Observantium, hi iudicantur esse re congregationis esse si illi abolerentur, in eum finem statuunt præcipua Discalceatorum capita comprehendere, maxime vero V. Patrem Ioannem ut hanc nouellam plantulam in sua radice succiderent, & subtrahendo lapide fundamentali tota moles ædificij corrueret. Ergo comprehensum Abulæ mox Toletum deducunt, ubi frustra tentata illius constantia ut Discalceatos defeceret, rigido arctissimoque carceri mancipatur, is erat angusta cellula, fœtida, atque ita tenebrosa ut per exiguam rimulam tecti vix tantum lucis admitteret, quantum soluendo diuini officij penso esset satis. Victus erat panis & aqua plerumque lauitissimam verò obsonium frequens disciplina, quæ illi acriter instigebatur; & hæc quidem zelo religionis fiebant, quod hanc constantiam animi pertinaciam reputarent. Maior afflictio fuit interea desolatio, internæque tenebræ quibus Ioannis animus Deo permittente inuoluebatur, accedebat à dæmone suggestæ perplexitates, suspensiones, & alia sexcenta interioris hominis tormenta, quibus dæmon hanc animam doloribus vndique circumseptam, omnique terrena ac diuina consolatione destitutam, expugnare nitetur. Et sane nauicula tot fluctibus agitata vix subsistere potuisset, nisi Deo imperante ventis & mari facta fuisset tranquillitas. Inter has animi pressuras amorosis querimonijs & suspirijs cælum pulsabat, ut patet ex diuino illo cantico, *ubi te abscondisti amare &c.* quod tunc mirabiliter composuit, & postmodum alte sublimiterque explanauit.

Adfuit tandem laboranti Deus, & ut quondam in simili occasione Antonium, Ioannem nostrum inuisit consolatione animam replens, & cellulam lumine cœlesti, quæ his verbis corroborauit. *Adsum, noli timere Ioannes, ego enim te liberabo.* Adfuit non semel & Virgo sanctissima, quæ tum præsentia sua, tum pollicitatione auxilij afflictum recreauit. Admonitus deinde cœlesti oraculo miraculosè de carcere euasit, arreptis namque retibus vetustis & laceris è sublimi fenestra sese demisit, atque illæsus in quodam atrium desiliit muris altis vndique cinctum. Sed ecce repente parietes mirabiliter se transcendisse aduertit, ac lucis globo præeunte ad publicam plateam deuenisse. Vbi vidit se ope diuina liberum, ad moniales Discalceatas perrexit, quæ pro salute communis Patris sollicitæ, tanquam pro Petro Apostoli Deum continuis precibus sollicitabant. Commodum accidit, ita disponente diuina prouidentia, ut Religiosæ Virgines Cōfessarium accersendum curarent pro subitanea necessitate cuiusdam monialis, idque eo tempore quo Ioannes ad monasterium peruenit, hæc igitur arrepta occasione septa monasterij intrauit, virgini laboranti Sacramentum penitentiae contulit, eademque opera delinuit, ac indaginem Patrū de Observantia qui accurrerant, & vinculum suum per sacrificiam, Ecclesiam, locutorium requirebant, feliciter elusit. Vnde egressus, opera amicorum Toletum se subduxit, atque ad Discalceatos Conuentus Almodouarensis peruenit.

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Munia qua obiuit, & conuentus quos fundauit.

Nihil Ioanni magis erat in votis, quam vt expeditus ab omni prælatura sibi Deo- que soli vacaret, idque identidem summis precibus à Deo postulabat, vnde cum in Capitulis ad aliquod officium eligeretur, nullum non mouebat lapidem, quo sese collata dignitate & munere liberaret: aduolutus ad genua electorum precibus miscendo lachrymas impositum munus resignabat, vacationemque efflagitabat. At noluit Deus hanc lucernam latere sub modio, quam super candelabrum constitutam voluit præluere omnibus. Igitur ex præfato Almodouatenſi cœnobio in Prouinciam Bæticam missus fuit, vt conuentui Caluarix præſset. postea Beacenſe Collegium fundauit, deinde rexit Granatense, vbique eundem spiritum orationis & pœnitentiæ introducens. Functus officio Vicarij Prouincialis Bæticæ, denuo munus Prioris subiit. Postmodum Capitulo Generali interfuit, in quo electus in primum Definitorem, eoque officio per triennium durante, simul interim Conuentum Segouienſem gubernauit. Mirum quanta integritate, prudentia ac sanctitate hæc aliaq; munia administrarit, quam rara virtutū exempla, quæ probatę sanctitatis famam apud omnes reliquerit.

§. VIII.

Virtutes quibus fuit exornatus.

Libet carptim illius virtutes delibare, nam vt minutatim omnes explicentur, res leſt operosi voluminis, non contracti, quale hoc est, vitæ compendij. occurrant primo virtutes Theologicæ, quas vt præcipuas præcipue coluit. Fidem viuam spirant & aperte loquuntur illius scripta, quæ videntur nihil aliud esse quam imago quædam & commendatio huius virtutis. Eam adeo firmam inter medias tenebras habuit, vt nihil indigeret eorum, quæ aut fulcimentum adferre solent, aut solatium. Idcirco in oratione minime appetebat internas dulcedines, visiones, reuelationes, aliaque huiusmodi: quin potius ariditates, labores, &c. Circa Myſteria SS. Trinitatis ac venerabilis Sacramenti talis in eo erat fidei vigor & viuacitas, vt ea potius intueri quam credere videretur, quemadmodum pluribus apertisque constat exemplis, quæ in vbetiori vitæ illius historia recensentur.

Fides.

Spes vtpote in fide fundata immensa erat, quam non ex angustijs humani cordis, sed ex immensitate diuinæ omnipotentis metiebatur. Hinc identidem dicebat: *O spes celestis quæ tantum obrines quantum speras.* Vbi de rebus domesticis prouidendis agebatur, aiebat: *nouit Dominus quibus indigemus, nostrum est ei fideliter seruire, ipſus vero nobis prouidere.* atque ita iactans super Dominum curam suam mirabiles diuinæ prouidentis effectus non semel est expertus.

*Spes.**Charitas.*

Charitatem quis dignè commemoret: talis fuit vt in externam etiam faciem redundarit, quæ celesti splendore non raro perfusa internum ignem charitatis prodebat. Dū quædam vice corā Infantulitæsv effigie Religiosos adhortaretur, visi sunt radij miri splendoris è vultu pueruli prodire, atque in ipsum tendere, inde resurre in audi-

tores,

tores, quo pateret verba cœlestis huius viri scintillas esse, non tam sũo quam Dei ore egressas. Et veto (quod de Elia legimus) verbũ ipsius quasi facula ardebat, quo animos audientum incendebat, trahebat, rapiebatque. S. Mater nostra Theresia de Ioanne nostro dicere consueuerat, *Impossibile est sermonem de diuinũ miscere cum P. F. Ioanne, nam mox in ext. asim ipse abire, aut alios abire compellit.* Vnde passim apud alios audiebat diuinus incantator, Seraphin carne indutus.

S. IX.

Alia virtutes heroica.

Theologicarum virtutum vestigia reliquæ pari passu insequuntur. Humilitas ^{Humilitas} tanta, quanta opus erat sublimi perfectionis ædificio superstruendo. Opera, verba, vultus, amictus, quicquid denique erat in Ioanne, humilitatem spirabant. Sibi vilis & abiectus, nihil quod propriam laudem redoleret, aut ipse loqui, aut alios loquẽtes audire poterat. Cum religiosi quidam labores, quos in promouenda reformatione pertraheret, recenserent, vtraque manu aures obturauit, obsecrans non ista sed potius peccata sua narrarent. Alteri alterius ordinis Religioso, qui (quod pater otiosa illius colloquia interromperet) cum dixisset videri eum rustici filium; Respondit Dei famulus: Imo tanti non sum, quin potius filius pauperuli cuiusdam textoris, quo responso non solum ille confusus, sed adeo etiam compunctus fuit, vt ex eo tempore fuerit Venerabili Patri addictissimus, & præco illius sanctitatis. Tria solitus erat à Deo postulare, primum labores, secundum ne pater sul existens à vita migraret: tertium quod profundissimæ humilitatis indicium præberet, vt abiectus & vilipensus viueret ac moreretur. Cum in Segouienſi Conuentu ante imaginem Christi Domini crucem baiulantis orationi vacaret, hanc ab imagine prodeuntem vocem audiit: *Ioannes quid vñ pro laboribus: & ille: Domine pati & contemni pro te Singularis optio, & non nisi ex intimo tum patendi, tum contemptus desiderii nata.*

Paupertatis fuit obseruantissimus, quæ ab omnimoda quadam spiritus nuditate ^{Paupertas} procedebat. Morabatur plerumque in viliori & strictiori conuentus cellula, cuius ornatus crux lignea, tota suppellex, Breuiarium, Biblia sacra, disciplina, & cilicium. Habitus illi rudis, vetustus, resarcitus, mundus tamen, nisi obstaret aduersa valetudo, pedes iter agebat mendicatio victitans, & relictis hospitij lautioribus quæ vltro offerebantur, pauperiora requirebat, nunquam non fugiens opulentiam & vitæ commoditates. In conuentuum foundationibus nullos redditus admittebat; si quando delicatiora aliqua à benefactoribus submitterentur, nec essent infirmi quorum vsibus ea deputari sua deret charitas, restitui curabat, asserens nefas esse Carmelitis Discalceatis dum valerent vti similibus blandimentis.

Visus est Venerabilis Pater in carne sine carne viuere, ita alienus ab omni impres- ^{Castitas} sione luxuriæ, vt cœlum diceret, aut Olympi verticem, quem turbidæ tempestates nõ tangunt. Imo, quod mirere, alijs quibuscum agebat sola præsentia puritatem imprimebat; erantque antidotum contra immundi spiritus tentationes, quæcumq; corpus hoc castissimum aliquando contigissent. Quis credat mulierem carnis stimulis agitatam viri vel præsentia vel memoria suæ castitati posse consulere? & tamen inuenta est persona religiosa ab immundo spiritu vexata, quæ Ioannis nostri sola recordatione castitatis suæ munimen quæsiuerit ac inuenerit. Fuit

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Scientia. Fuit in Ioanne patientia insuperabilis, cuius adamantinum pectus grauiissimi labores, morbi, persecutiones nunquam frangere potuerunt. Solitus erat dicere: *Quid scit qui pro Christo pati nescit? cum de laboribus agitur, quo plures sunt, eo melius.* Audiuit aliquando decantari laudes tolerantiae, inde tantopere in Deum absorptus remansit, vt cratem ferream tenaciter apprehenderit, ne (quod illi non erat infrequens) amore attractus in aëra raperetur. Illa porro Ioannis petitio, cuius ante meminimus, *Domine pati & contemni pro te*, vt humilitatis, ita patientiae præbet argumentum singulare.

Pœnitentia. Hinc originem trahebat spiritus pœnitentiae admirandus porius quam imitandus. Corpus cingebat catenula ferrea crebris & acutis cuspidibus plena, quæ adeo carni adhærebat, vt cum socius eius ob incidentem & inopinatum casum eam conatetur abstrahere, non nisi cum sanguinis copiosa effusione id facere potuerit. Cilicium quo utebatur ordinariè erat thorax & femoralia spartea nodis crebrioribus referta. Somno duabus dumtaxat horis, aut ad summum tribus indulgebat. Fetijs sextis rutæ geminibus in memoriam fellis & acetæ saluatoris, vesci consueuerat.

S. X.

Dona Spiritus sancti & gratia gratis data.

CVrsum & veluti per transennam virtutes Venerabilis Patris attigimus, lubet eadem breuitate percurrere aliqua ex donis Spiritus sancti & gratijs gratis datis quibus claruit. Occurrit primo loco donum sapientiae, & huic cognata scientiae & intellectus, quæ in scriptis Venerabilis Patris mirifice relucet, quibus animam ad apicem purissimæ & sublimissimæ contemplationis dirigit, nullibi mystica Dei arcana aptiori stylo, aut sublimiori sensu reſerata inuenies, idque nullo adminiculo librorum, cum præter sacros codices & Breuiarium nullos alios aut euolueret, aut haberet; quo constat non humanitus hæc acquisita, sed à spiritu S. cœlitus infusa. Hinc illa profundissima mysteriorum Dei contemplatio & penetratio, cuius rei fidem facit mirabilis imago Christi Domini crucifixi, quam Ioannes post extraticam huius mysterij visionem, vbi ad se redijt, nudis & superficialibus lineis, sed miro artificio deductis, adumbravit, vt præstantissimi pictores tum ob hanc caulam, tum ob piam affectionem quam animis intuentium imprimit, opus miraculosum iudicant.

Propheta. Plurima prophetico spiritu cognouit, inter alia obitus sui diem & horam Hominum interiora penetrabat, peccata oblita pœnitentibus reuocabat in memoriâ. prænouerat pridem suum in Religionem ingressum, perfectionem quam in ea erigeret: vincula, carceres, persecutiones quas erat passurus. Deplorabilem casum cuiusdam monialis à stygmatibus diæ prænuntiavit, aliaque plurima quæ rei euentus probauit.

Potestas in daemones. Potestate in daemones præditus fuit tanta; vt hoc in genere non inferiora Diuo Basilio patrauerit prodigia, id ipsum spiritibus immundis licet inuitis fatentibus, qui Ecclesiae exorcismis astricti sæpius confessi sunt, à nullo diuorum in cœlo degentium sibi actius bellum indici, quam à quodam Carmelita Discalceato, qui vocaretur Ioannes à Cruce, & à nullo alio à temporibus D. Basilij se passos persecutionem grauiorem, quam ab illo. Plures legiones è corporibus humanis expulit, pessimæ pactionis chirographa

grapha recuperavit, prædamque è manibus dæmonum extorsit; quemadmodum & nunc inuocatum eius nomen corporisque reliquiæ idem præstant. huc reuocari potest quod imminentes tempestates crucis signo, quandoque solo aspectu dissipauerit, flammam conueniunt incumbentem contra ventorum impetum recedere coegerit, & eius generis non pauca. Sanitatum gratia fuit illustris, non texemus omniū Catalogum; vniuersim dico nullum morborum genus quod vel ipse dum viueret, vel eius post mortem reliquiæ non sanauerint, & ne quid miraculo decederet, plerumque instantaneæ, quamuis cum morte aliqui consistarentur, vestes, linteola, aut quæcunque denique Ioannem contigissent, vitalem quandam vim habere videbantur, quam ægris communicarent.

§. XI.

Postremus Ioannis morbus.

Cum Prouincialis officio fungeretur, aliquando in morbum inciderat grauem admodum & periculosum, qui ægrotantem ad eas redegit angustias, vt iudicio medici nulla spes vitæ superesset. At vir Dei prophetico spiritu, *Multum inquit, patiar, sed non decedam hac infirmitate, nondum enim lapis perfecte expolitus est.* Vbi vero tunctionibus, pressuris, perf. & sismoque nitore omnigenarum virtutum lapis hic pretiosissimus factis superque expolitus fuit, in Conuentu Rupellæ in febrim incidit quæ accessu aliorum vulnerum & dolorum illi postrema fuit. Quod vero is locus solitudini esset destinatus, nec suppeteret copia medici, optio ei facta fuit migrandi in Biacense aut Vbetense Cænobium, quod hæc cæteris essent viciniora. Ille vero Vbetense elegit, tum quod in ea ciuitate necdum notus esset, tum quod ignoraret alias patiendi occasiones hic suppetere. In itinere cum socij molestissima nausea laborantem viderent, sciscitanti sunt, num quid esset quo vesci vellet, ille asparagos visus est appetere, sed loco & anni tempore maxime alieno, Septēbri iam excurrente, indoluerunt comites quod nec tantillo refrigerio necessitati optimi patris subuenire possent. At præstitit Deus, quod locus & tempus prætare non poterant. Vix enim ingressi flumen Guadalimar fasciculum recentium asparagorum impositum lapidi inuenerunt grauissimi mali exiguum solacium, sed miraculo magnum. Cum Vbetam appulisset, inualuit febris; accessit vlcus in dextero pede ea parte qua Saluator clavis affixus est cruci, cui vt Chirurghi mederentur, alia ingentia vulnera circumcirca per modum Crucis aperuerunt, gaudente interim Ioanne ac Deo Optimo Maximo gratias agente, quod vnico pede in formam Crucis quinque Domini vulnerum memoriam gestaret. Maxima puris copia ex his vulneribus educta est tantæ virtutis, vt eo tinctæ fasciolaræ & ægris applicitæ plurimas infirmitates miraculosè sanauerint: tantæ vero fragrantia, vt linteola quæ obligandis aut abstergendis vulneribus fuerant adhibita, solo odore ab alijs discernerentur. Argumentum suauissimi huius odoris est, quod Religiosus eiusdem Conuentus cum scutellam purulenta hac materia plenam reperisset, ratus ex odoris fragrantia id esse lapidam aliquam sorbitiunculam, penitus ebibit, non modo citra nauseam, sed etiam summa cum suauitate & gustu, vt ipse postmodum resciscens quidnam esset, testatus est.

††††

Auge-

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Angebarur in dies & morbus & dolor qui iudicio Medici & chirurgi intensissimus erat; nihilominus Ioannes inter has angustias tam sereno, hilarique vultu persistebat, vt nihil omnino pati videretur. Frequenter inter dolores in extasim rapiebatur, vt subinde debuerint medicus & chirurgus expectare, donec in se reuerteretur. Hinc fama sanctitatis illius in ea ciuitate, in qua antea notus non fuerat, percrebuit, eumque inuisere, sanctumque proclamare cœperunt. Sæculares aliqui concentu musico conati sunt laborantem recreare, ipso licet inuito & renitente. Interrogatus postmodum à religioso sibi familiari quid tandem placuisset musica? Respondit: *eam non audiui; nam longe suauiori Dominus me detinuit occupatum.* Deo Optimo Maximo cœlesti haud dubie solatio seruum suum demulcente & absorbente, in præmium contempti solatij terreni,

§. XII.

Admirabilis ipsius obitus.

PRæcognouerat iam pridem Deo reuelante mortis suæ tempus; Beatissima quoque Virgo die Sabbati profecto immaculatæ suæ conceptionis denuo eum præuenit, sequenti Sabbato sibi ex hac vita migrandum media nocte quando matutinæ preces decantari solent. Exinde solebat quodidie inquirere quænam esset dies, adeo namque absorptus & immersus erat considerationi rerum diuinarum, vt temporis obliuisceretur. Cum semel audisset à medico mortem instare, respondit: *Latus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus;* & mox subiunxit: *Hoc tam fausto nuncio omnis à me dolor abscessit.* Vouerunt tunc ei salutiferum viaticum administrare; at ille: *tempus inquit adhuc superest, admonebo cum tempus aderit.* Feria quinta sub vesperam percunctatus est quænam esset dies, quod cum cognouisset, petijt sibi præberi sacrum viaticum quod summâ animi deuotione suscepit. Feria sexta Diuæ Lucie sacra iterum inquisiuit quæ dies esset, qua cognita, amplius non interrogauit de die, sed sæpius de hora; semel subiunxit: *Interrogo quota sit hora, nam Deo meo sit laus, hac nocte ad laudes matutinas decantandas in cœlum iturus sum.* Hora quinta Sacramentum extremæ vnctionis sibi dari postulauit, quo accepto humiliter petijt veniam ab omnibus religiosis, illique vicissim suam benedictionem, nec non vt documentum aliquod spirituale in absentia suâ solatium eis relinqueret, quod & fecit, vt morem gereret Patri Prouinciali P. Fr. Antonio de LESV antiquo eius sodali qui præsens aderat. Hora octaua iterum interrogauit quota esset hora, quam cum resciuisset, ait: *Heu tam diu adhuc commorandum est in hac vita.* Hora nona idem inquisiuit, eaque cognita subiunxit: *adhuc tres hora restant? incolatus meus prolongatus est.* Hora decima cum audisset campanæ pulsus petijt ad quid pulsaretur? responsum est ad matutinum apud quasdam moniales: *Et ego inquit per bonitatem Dei mei vna cum Beatissima Virgine in cœlum illud decantaturus conscendam, statimq; hac sanctissimæ Virginis recordatione liquefcens eam his verbis alloquutus est: Immensas ô Regina & Domina mea tibi refero gratias ob singulare hoc, quo me donas, beneficium, nimirum vt die Sabbati tibi dicato me ex*

bas

hæc vita migrare velis. Dimidia hora priusquam media nocte ad matutinum pulsaretur ait: *Iam hora mea appropinquat, admoneant religiosos.* Sine mora accurrere omnes, cereis accensis, & longe magis cordibus lectulum circumdantes. Lecta est de morte animæ commendatio ipsomet ut poterat adiuuante. Postquam nonnullos Psalmorum Versiculos & Cantici Canticorum sententias tenerimo cordis affectu ingemississet, iterum in oratione Christi Domini Cruci affixi effigiem manu tenens, suspensus est, & eleuatus.

Hora duodecima iam imminente Crucifixo relicto manus & brachia sub lodicem immisit, summaque tranquillitate & modestia proprijs manibus corpus suum composuit, atque iterum apprehenso crucifixo ineffabili animi & verborum teneritudine sese cum illo oblectare cepit. Paulo ante quam spiritum Deo redderet, apparuit globus lucis instar ignis splendidissimi, & supra modum decori, Venerabilis Patris corpus redimentis. tantus autem fuit luminis huius fulgor, ut 23. candelarum in illa cellula ardentium lumen penitus offuscaret. In medio tam ingentis splendoris hic ardentissimus Seraphim instar solis cernebatur accensus. Tum audita est hora duodecima, & simul campanæ domesticæ pulsus ad horas matutinas. Sciscitatus Dei seruus ad quid pulsaretur, acceptoque responso pulsari ad horas matutinas, blandè oculos suos aperiens omnesque circumstantes hilari & amabili vultu quasi valedicens intuitus, lætandus ait: *In calum eas decantaturus abscedo.* Mox labia pedibus crucifixi, quem manibus tenebat, imprimens, in manus, inquit, tuas Domine commendo spiritum meum. ac simul blandè suauiterque spiritum tradidit. Atque ita ineunte die Sabbati, quemadmodum ipse prædixerat, exspirauit 14. Decemb. Anno 1591. ætatis suæ 49. reformationis à se inchoatæ 23.

§. XIII.

Corporis effigies, sepultura, apparitiones.

Fuit corporis statura ad mediocritatem vergente, triticea facie, macilenta, debitè tamen proportionata, venerabili caluitie, lata fronte, oculis nigris suauitatem & mansuetudinem præ se ferentibus, naso aliquantulum aquilino; denique totius corporis habitudo & constitutio grauis, iucunda, & supra modum modesta, adeo ut sola ipsius præsentia intuentes quoque componeret. Remansit vultus post felicissimum eius transitum mirabili quodam splendore perfusus, fragrantia vero tam copiosa è corpore defuncti emanauit, ut non solum in cellula, sed etiam in toto Monasterio perciperetur. Religiosi & seculares qui aderant, habitum, tunicam, Breuiarium & quicquid Dei famulum aliquando contigerat, tamquam opima spolia, imo veluti pretiosissimas reliquias certatim rapuerunt. Sepultus est innumera multitudo hominum concurrente, postea Vbeta Segouiam translatus fuit (quod ipse aliquando futurum prædixerat) vbi in magnifico sepulchro pietate & munificentiâ Philippi

†††† 2

Philippi

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

COMPEN. VITÆ V. P. Fr. IOAN. A CRUCE

Philippi III. Regis Catholici exstructo, conditus iacet. Miraculis plurimis post mortem, quemadmodum & in vita claruit, quæ in vberiori vitæ historia speciatim describuntur. multis tum secularibus, tum Religiosis post mortem apparuit; sed prodigiosæ sunt illæ apparitiones, neque de vilo hæctenus sancto vel lectæ vel auditæ, quæ in diuersis particulis carnis huius Venerabilis Patris etiamnum videntur, in quibus videre est diuersa mysteria & imagines cælestes Christi Domini, Beatissimæ Virg. Spiritus S. sub columbæ specie, Venerabilis Sacramenti, Angelorum, & aliæ plurimæ, potissimè vero eiusdè Venerab. Patris imago ante Christum Dominum & Beatissimam matrem genuflexi. Huiusmodi apparitiones Anno Domini 1594. ipso Epiphaniæ festo Metinæ campi manifestari cœperunt; deinceps vero Segouix, Burgis, Casaravgustæ, Calatayudis, Vbetæ, & ferè vbicumque mirabilis viri huius habentur reliquæ, hæc stupèda prodigia perseuerant. Primæ apparitiones Metinenses ab Illustrissimo D. Ioanne vigil de Quiniones Vallefolerano Episcopo, omnibus & singulis experimentis, & circumstantijs requisitis, examinata & probatæ fuerunt. In ciuitate Calataiudi duæ erant proiectissimæ vitæ mulierculæ, & in scelere obstinatissimæ, quæ videntes in vna harum reliquiarum Magdalenam ad viuum peccata sua desinentem, conuersæ sunt ad meliorem vitam, ac sua etiam peccata planxerunt. His & innumeris alijs miraculis quæ Deus Optimus Maximus per seruum suum operatur, permotus summus Ecclesiæ Pontifex Urbanus Octauus, litteras remissoriales concessit in ordine ad Beatificationem. Inter ipsas informationes conficiendas accidit quippiam dignum relatu: Religiosus affectu in Venerabilem Patrem non vsque adeo propenso, cum & ipse inter alios interrogatus esset quidnam de illo sentiret? contemptim respondit: *quid ego dicam de P. F. Ioanne?* Vix vltimū verbum protulerat, & ecce penitus obmutuit, ita vt nec vllū verbū, quantumuis conaretur, proferre potuerit. Ex inflicta pœna proprium reatum agnouit, & corde compunctus, supplicem veniam à Venerabili Patre poposcit, & obtinuit, solumque est vinculum linguæ, quam deinde in laudes Ioannis laxauit, cuius honorem Deus zelaret, iam vero confectis & exhibitis informationibus vitæ & miraculorum eius, vt Beatorum Catalogo inscribatur, ad fidelium consolationem, sacre reformationis Carmeliticæ decorem, ad Venerabilis Patris nostri honorem, ad Dei gloriam, præstolamur indies; cui sit sempiterna laus & gloria, Amen.

(..)

ASCEN:

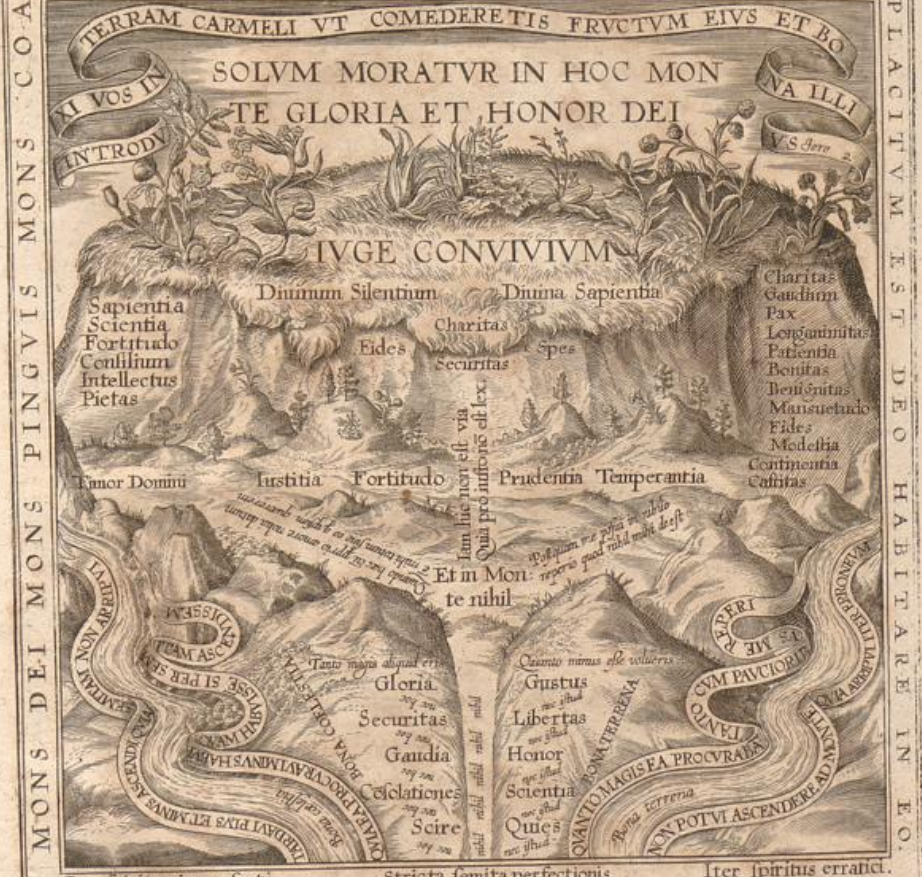
B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

.128

Iter spiritus imperfecti. Stricta semita perfectionis. Iter spiritus errantii. LXVII

Versutuli sequentes declarant modum ascendendi per semitam ad montem perfectionis et praescribunt monita ne incideris per duas vias obliquas.

<p>MODVS PERVENIENDI ad totum. Ut pervenias ad id quod nescis, ire debes per id quod nescis. Ut pervenias ad id quod non gustas, ire debes per id quod non gustas. Ut pervenias ad id quod non possides, ire debes per id quod non possides. Ut pervenias ad id quod non es, ire debes per id quod non es.</p>	<p>MODVS POSSIDENDI totum. Ut pervenias ad sciendum totum, nihil in re aliqua scire vobis. Ut pervenias ad gustandum totum, nihil in re aliqua gustare vobis. Ut pervenias ad possidendum totum, nihil in re aliqua possidere vobis. Ut pervenias ad hoc ut sit totum, nihil in re aliqua esse vobis.</p>	<p>MODVS NON IMPEDIENDI totum. Vbi quiescis in aliqua re desinas proficere te in ipsum totum. Ut enim ex toto ad totum pervenias ex toto relinquere debes totum. Et si tu ad ipse tunc habenda perveneris debes illud habere nihil volendo. Si enim in ipso toto aliquid habere volueris in Deo purum thesaurum tuum non habes.</p>	<p>INDICIA QVOD POSSIDEAS totum. In hoc raditate invenit spiritus quietum et refrigerationem. Cum enim nihil appetat nihil ipsum suum fuerit. Nihil ipsum deorsum deprimit non in centro humilitatis manet. Quomodo enim aliquid caput in hoc ipso defixatur.</p>
---	--	--	--